

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9511/2022
29.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 12/22 од 18.01.2022. године, у седници већа одржаној 29.12.2022. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 12/22 од 18.01.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 12/22 од 18.01.2022. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 12/22 од 18.01.2022. године, одбијена је жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Пожареву Прр 284/20 од 18.10.2021. године, којим је одбачена тужба тужиле АА поднета 15.06.2020. године Основном суду у Пожаревцу, против тужене Републике Србије и заведена под бројем Прр 284/20. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни ради новог тумачења

права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које је другостепени суд дао за своју одлуку.

Тужиља у ревизији није пружила доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној или правној ситуацији, као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе.

Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда усклађена је са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда у погледу примене одредаба из члана 26. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року и члана 1. Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године („Службени гласник Републике Србије“ број 38/20) којим је прописано, између осталог, да рокови за подношење тужбе у парничном поступку престају тећи за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године. Како су рокови за подношење тужбе престали да теку за време ванредног стања у периоду од 15.03.2020. године до 06.05.2020. године, то се након укидања ванредног стања и престанка важења уредбе 06.05.2020. године рок има продужити за онолико дана колико рок није истекао.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде имовинске штете поднета је 15.06.2020. године. Вредност предмета спора је 54.301,76 динара.

Према члану 420. став 1. ЗПП странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде став 2. У поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона и о ревизији против пресуде (члан 420. став 6.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради у поступку по тужби у спору мале вредности то ревизија тужиоца није дозвољена ни против решења другостепеног суда, а на основу цитираних законских одредаби.

Из наведених разлога, применом члана 413. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић